

SNÍM O SALESIÁNSKÉ RODINĚ, KTERÁ PROŽÍVÁ RADOST Z EVANGELIA

**Žijme tak, abychom ukazovali, že jsme – jako vychovatelé
a hlasatelé evangelia – zaníceni pro mladé, vtkáni do „Boží sítě“.**

Milá salesiánská rodino roztroušená po celém světě, milí přátelé. Ve svém srdci nosím pět snů, které – věřím – patří k nejkrásnějšímu ovoci dvoustého výročí narození Dona Boska. Jedním z těchto snů, v pořadí čtvrtý, je sen o salesiánské rodině, která prožívá *radost z evangelia*. A to proto, že je přesvědčená, že má být rodinou hlasatelů evangelia a vychovatelů ve víře – ve všech koutech světa, ve kterých se nachází.

Chci vám připomenout slova, kterými papež František začíná svou apoštolskou exhortaci *Evangelii gaudium (Radost evangelia)*: „Radost evangelia naplňuje srdce a celý život těch, kteří se setkávají s Kristem. Ti, kteří se jím nechají zachránit, jsou osvobozeni od hříchu a smutku, od vnitřní prázdnoty a izolace. S Ježíšem Kristem se stále rodí radost.“

Papež vyzývá každého křesťana, aby obnovil osobní setkání s Ježíšem, nebo aby se Jím „nechal potkat“, aby šel proti dnešní tendenci k izolaci, proti závratnému životnímu rytmu, který nenechává prostor pro druhé a pro skutečně osobní vztahy.

To je nesmírně aktuální a provokující výzva. Především pro nás, členy salesiánské rodiny, protože my máme nést v církvi onen jedinečný dar, který je nám vlastní, silný a neodolatelný, kterým je charisma, které jsme zdědili od Dona Boska.

Proč tento sen? Protože bych skutečně nechtěl, aby se slova Dona Vecchiho stala prorockými, když ve věci evangelizace říkával: „Může se stát, že zaneprázdnění množstvím aktivit, plni starostí o díla a zavalení organizováním riskujeme, že ztratíme z pohledu horizont naší činnosti a budeme se jevit jako aktivisté anebo „příslušníci pastoračního hnutí“, správcové děl anebo struktur, obdivuhodní dobrodinci, ale málo jako skuteční svědkové Krista, zprostředkovatelé jeho spásné činnosti, formátoři duší, vůdcové v životě milosti.“

Součástí naší DNA, naší nejautentičtější podstaty zděděné od Dona Boska je, že jsme hlasatelé evangelia pro mladé, především pro ty nejchudší. Kromě toho i proto, že skutečně věříme, že Bůh nás v mladých čeká, aby nám nabídl milost setkání s ním. Od nás se očekává, abychom byli *skutečně služebníky mladých*. Abychom mu v nich sloužili, uznávali jejich důstojnost a vychovávali je k plnosti života.

Lidé, kteří hluboko prožívají tuto skutečnost, zakoušejí skutečnou radost evangelia. Je to život velmi odlišný od těch, kteří, jak říká papež František (*EG 6*), jsou křesťany, ale projevují se tak, jako kdyby měli jakýsi druh půstu bez Velikonoc.

Drazí moji přátelé, s citlivostí k Donu Boskovi, když čerpáme z pramene jeho charizmatu, si nemůžeme dovolit upadnout do pokušení pesimismu a nedostatku radostné spokojenosti. Těžkostem se musí čelit, ale je mnohem krásnější animovat každého člověka z našich skupin, aby se postavil k tomu tak, že bude dávat ze sebe to nejlepší. Tedy žít tak, abychom ukazovali, že jsme – jako vychovatelé a hlasatelé evangelia – *zaníceni pro mladé, vtkáni do „Boží sítě“*. A že společně s našimi bratry salesiány v naší salesiánské rodině a s mnohými vychovateli, vychovatelkami, přáteli, zaangažovanými laiky, chceme pokračovat proměnou tohoto snu Dona Boska ve skutečnost. A to se stejným nadšením, se kterým ho on dokázal odevzdat svým prvním salesiánům a laikům, čímž nám vysloužil označení, které nám dal Pavel VI., když nás nazval „misionáři mladých“.

Být misionářem znamená v životě především věřit, že středobodem našeho života je Ježíš. Znamená to skutečně věřit, že život se obohacuje, když se dává jako dar, když se odevzdává druhým. A naopak se oslabuje a chátrá v izolaci, anebo když vyhledáváme jen vlastní pohodlí. Znamená věřit, že nejkrásnější život je takový, který nachází štěstí v darování štěstí a života druhým.

„Nechť dnešní svět slyší radostnou zvěst – po které s úzkostí a nadějí touží – ne od smutných, malomyslných, netrpělivých anebo bázlivých hlasatelů evangelia, ale od takových (služebníků evangelia), jejichž život září horlivostí; od takových, kteří už sami zakusili Kristovu radost“ (EG 10).

Drazí moji přátelé. Toto je srdce mého snu pro salesiánskou rodinu, která se má cítit živější než kdykoliv předtím, s povinností členů církvi nabízet ze sebe to nejlepší, aby zadarmo dávala to, co zadarmo dostala, jak nám říká Ježíš v evangeliu.

Nejkrásnějším přáním je, aby naše tváře vždy odrážely tu radost, o které sníme a která může pocházet jen od něho.

(Podle Il Bollettino Salesiano, červen 2016)